

ct

Ah!

de
Laia Alsina Ferrer

(fragmento en catalán)

Un text sense personatges per a una actriu i dos actors.

ACTOR 1

El de baix, L'home, 1, Veu 1

ACTOR 2

El de dalt, 2, Veu 2.

ACTRIU

Judit, 3, Veu 3

“Algú” anirà passant d'un actor a un altre.

Aquest text va ser estrenat l'abril de 2017 a la Sala Atrium de Barcelona per la companyia de teatre polític El martell. Amb Cristina Arenas, Josep Sobrevals i Martí Salvat al repartiment.

Fosc. Silenci. Al cap d'uns segons un crit a tres veus, dues d'home i una de dona. Llarg, persistent, esfereïdor. Però no un crit de dolor o de sofriment, sinó un crit de ràbia i d'alliberament. Un crit que ha estat callat durant segles i que, ara per fi, s'ha esdevingut.
Llum.

1. L'assassinat

Judit i L'home.

JUDIT

Amb els teus xiscles comença tot. Estàs lligat i immòbil, estàs cagat de por. Sense escoltar-te massa, et socarrimo de viu en viu la pell, quina pudor, com la de la incineradora aquella que hi ha tocant al Carrefour, ara que hi penso. Et dono volta i volta sobre el foc que va cremant, crec-crec, crec-crec, semblen les fulles. Encara ets viu i crides, però els teus xisclets aguts ara es van tornant roncs, et miro als ulls, tu ja no pots obrir-los. Estàs cagat de por. M'hauràs de perdonar, però ara de sobte, hahahaha, no puc parar de riure. M'hauràs de perdonar. No és que sigui una sàdica, és l'acudit aquell que m'ha explicat la Maite, aquell dels mil jueus dins d'un sis-cents. Deu ser per la pudor de socarrim. Hahahaha. Perdó. Hahahaha. Però, en fi, més val que no em distregui, ara no em puc distreure, no puc perdre la concentració. Agafo un ganivet i, xof!, te'l clavo al mig del coll, com si ho hagués fet tota la vida. Quina pudor! I quina punteria! Flis! Un esquitx de sang a la camisa. Sembla una *virgen* de les que apareixen a les torrades. Hauré de trucar a un programa d'aquells de Telecinco. Uf! Que llefiscós. Sembla com gelatina. I el ganivet encara al coll. De casa els veïns arriba una tonada dels Beatles, la sents? Solíem cantar-la sovint. Tu per fi, calles. Si noi i encara bo, perquè, quin maldecap. Quin mal de cap, collons. Els crits s'han estroncat de cop. Per fi. Per fi has callat. Primer has fet un gemec, però com ennuegant-te. Com qui s'empassa el vòmit. Ara tot és silenci, que ja era hora. Bé, silenci, silenci, no; sonen el Beatles. Però què fas? No ho veus que ho deixaràs tot fet una marranada? Noi, quin *pastitxo*. És possible que hi tinguis tanta sang a dins? Tot i que, si t'he de ser sincera, últimament t'havies fotut com una foca. Així que sí. Pot ser. Almenys per volum. Potser que vagi a buscar una palangana, no? Ai, merda! Mira que ho sabia! Un gibrell per recollir la sang i vinga a remenar perquè no es facin grumolls. Però, en fi, se m'ha oblidat i ara ja no val la pena. Hi ha sang per tot arreu: sang al terra, sang a les meves mans, sang a la roba. Que llefiscós! La sang em regalima per entre els dits. Tec-tec. Les gotes. Quina pudor. Això de matar no és fàcil, sobretot quan ho fas per primera vegada. Quin panorama, noi! Menjar sang, cura l'anèmia, diuen. Però no et preocupis: No sóc pas un vampir, jo. En fi, per feina. Amb un altre ganivet et tallo el cap i, zas!, avall! Fa plop quan cau a terra, plop. Però plop i prou. Un cop sec. Com Newton amb la gravetat. T'ha quedat cara de *susto*, la veritat. No és pas que et vulgui ofendre, però t'ha quedat cara de *susto*. Així amb els ulls tancats i la boca oberta, no sé ben bé què sembles. Mai has estat gaire fotogràfic, tu... Vinga, anar fent. Amb el mateix ganivet ara t'escorxo. Més lentament del que voldria, tot s'ha de dir. Coses de la inexperiència. La pell et va sortint tira per tira, deixant al descobert la pell vermella, ensangonada, gelatinosa. *Hey, Jude... Don't be afraid, take a sad song and make it beeeeeetter. Remember, ta-ta-ra-ra-ra-ra-ra...* Et faig un tall a l'espina i t'arrenco les

costelles una per una, rec, rec, rec. Quedes completament obert. Quina pudor i quina angúnia! No t'afavoreix gens la mort, què vols que et digui. Et veig les tripes i em ve una arcada, una nàusea profunda, unes ganes intenses de vomitar-te, de vomitar-te a sobre. Però ho supero. M'empasso el vòmit. Ben bé com has fet tu. A aquest ritme no acabaré ni a l'hora de sopar, noi, quina feinada! Ara m'afanyo, et tallo els peus i et deixo coix. Pobret. Els pèls caldrà afaitar-los amb una maquineta i mira que ets pelut, redéu, perquè per tenir pèls als peus s'ha de ser ben pelut! Però més val que comenci a bullir-te els budells o se'm tirarà el temps a sobre, i mira que ja vaig de cul. Poso aigua a bullir, però, ecs, quin fàstic! Blub, blub, fan els budells. Quin fàstic! I vinga a capgirar-los. Quines coses té la vida. A qui se li ha acudit clavar-hi el dit? La curiositat va matar el gat, que diuen. L'ungla m'ha quedat vermella, però, xof!, els tiro a l'aigua. Mai no m'ha agradat l'olor de carn cremada. Ecs. En fi, segueixo. *Ob-la-di. ob-la-da, life goes on, bra'!* *La-la-la-la-la-la...* L'estómac, zas!, el fetge, zas!, les orelles, zas!, la llengua, zas!... *Ob-la-di, ob-la-ba...* I allò dels mil jueus dins un sis-cents? Hahahaha, quin riure! D'aquí un parell d'horetes no en quedarà res de tu. Res de res. No seràs res. O potser sí: pernil, botifarra fuet i potser, fins i tot, cansalada. I quin tiberi.

Pausa. Judit es gira lleument cap a L'home.

JUDIT

T'odio.

Pausa.

JUDIT

Avui et mato.

2. Feliç aniversari

1, 2 i 3.

2

Serà espectacular.

1

Segur.

2

Tothom es recordarà d'aquesta data.

3

Heu seguit punt per punt les meves instruccions?

1

Em sembla.

2

Ho hem fet tan bé com hem pogut, almenys.

3

Segur.

2

La recepta era prou clara.

3

Si heu seguit la recepta amb atenció, segur que tot haurà anat de meravella.

2

Segur.

1

Fa bona pinta, a més.

2

Fa una pinta deliciosa.

1

Però estic nerviós.

2

Nerviós?

1

Estic nerviós, sí.

2

És normal. A tothom li passa la primera vegada. Però tot anirà bé.

3

Si heu seguit escrupolosament la recepta no pot fallar res.

1

Ho hem fet.

2

Doncs no pot fallar res.

3

Segur? Heu respectat meticulosament les quantitats de cada ingredient?

2

És clar.

3

Les proporcions són el punt clau. *(Pausa.)* És com l'all i oli. Has tastat mai un all i oli amb excés d'all?

1

És clar.

3

Doncs aquí passa al mateix.

2

Hem estat meticolosos.

3

Tants dies preparant-ho, només faltaria que tot se n'anés a al merda per una xorrada com aquesta.

2

Això no passarà.

1

Més val.

2

Serà espectacular.

3

Suposo que heu guardat el secret.

1

És clar.

3

Doncs no hi ha perquè patir. (*Pausa.*) Serà una sorpresa de les bones.

1

Doncs què vols que et digui... Jo crec que ja s'ho esperen. Vindran previnguts.

2

Vols dir?

1

Jo crec que algú els hi ha dit. I ens aixafaran la guitarra.

3

Això no passarà. Avui és un dia especial. Això no passarà, em sents?

1

Només vull dir que potser s'ho esperen.

3

Et dic que això no passarà.

2

Doncs què vols que et digui... Ara que m'hi fa pensar...

3

Què insinues? És que heu dit alguna cosa a algú?

2

És clar que no!

3

Potser a algú se li ha escapat?

2

Et dic que no.

3

Doncs millor perquè no podem badar. Hi ha molta gent que confia en nosaltres. Han estat molts els

que ens han dipositat les seves il·lusions. I tot l'operatiu depèn de nosaltres. *(Pausa.)* Segur que heu seguit pas per pas la recepta?

2
És clar.

3
I heu estat meticulosos en les proporcions?

2
Ja t'he dit que sí.

3
Diga-me-les.

2
Què?

3
Diga-me-les de memòria.

2
Que potser em prens per un aficionat?

3
No ens podem arriscar a què res falli.

1
Diga-li, va. No ens podem arriscar a què res falli.

2
Està bé. *(Pausa.)* Una ampolla de vidre d'un litre de capacitat, un drap de cotó de 30 per 30 centímetres, un tap de suro, sis-cents grams de gasolina, dos-cents grams d'oli de motor de cotxe, un encenedor de gas...

3
Està bé. *(Pausa.)* Tingueu-ho tot a punt i estigueu ben pendents del meu senyal. La victòria és nostra.

3. Una trucada

El de baix i El de dalt.

EL DE DALT

Es diu Oriol, Oriol Martí. Ha fet nou anys ara fa poc i és guapíssim. Fa un metre trenta i és més aviat prim. És ros, té el cabell curt i els seus ulls verds sempre em recorden als de la seva mare. El nas, en canvi, no. El nas, més aviat respingó, és evident que l'ha heretat de mi, d'això no n'hi ha cap dubte. Porta ortodòncia per aquelles coses de l'edat i té una piga al front, aquí. Les seves bambes preferides són les Nike i sempre vesteix perfectament conjuntat, probablement amb roba de temporada de *El Corte Inglés*. És un nen simpàtic, rialler i d'una educació exquisida. Te'l menjaries. De debò que te'l menjaries. Fa tercer de primària a la classe dels lleons a l'Escola del Dia i la seva professora —experta en pedagogia Warldof— sempre ens diu que és l'alumne modèlic, el número u. Però, més enllà de l'escola, és un nen d'allò més actiu. El nen perfecte. Els dilluns fa violí, els dimarts teatre i els divendres vela, al port. Dimecres i dijous, tan bon punt acaba classes, el va a buscar la cangur, la Míriam Anglès, una nana trempadíssima filla dels veïns de la casa d'estiueig que hem comprat a Cadaqués. El nano la té absolutament enamorada. Berenen a alguna plaça i després se'n van cap a casa a fer els deures. Vivim a un primer pis amb molta llum i som una família feliç. Els altres dies, quan fa extraescolars, el va a buscar la mare a la que plega del bufet d'advocats. Dilluns a dos quarts de set, dimarts a les vuit i divendres a les set en punt. El seu pare, o sigui jo, pobre de mi, tinc poc temps lliure. Estic massa enfeinat dirigint una empresa de telecomunicacions a la part alta. Tot i això, puc afirmar i afirmo que el nen és la meva absoluta prioritat.

Pausa.

EL DE DALT

Un dia, però, vaig témer per la seva vida. Vaig rebre una trucada. A l'altra banda del telèfon algú va amenaçar-me. Va dir-me:

EL DE BAIX

Es diu Oriol Martí. La seva vida val 300.000 euros. Abans de vint-i-quatre hores.

EL DE DALT

I vaig pagar-los. (*Pausa*) Era el meu fill.

Fosc. I, enmig de la foscor, una veu.

Veu 3

Diuen que abans de la tempesta, abans que el cel esclati i descarregui amb força tota la seva ràbia, s'esdevenen uns breus minuts, unes hores potser, d'una calma esgarrifosa, d'un silenci esfereïdor. La nostra ràbia és, en aquest cas, la resposta a anys, segles, potser mil·lennis de silenci. O potser a tota una eternitat. Anys, segles i mil·lennis esgarrifosament, esfereïdorament silenciats.

Veu 2

"La nostra generació no haurà lamentat tant els crims dels perversos, com l'estremidor silenci dels bondadosos".

Veu 3

Martin Luther King.

4. El tango

Llum. L'home i Judit, a banda i banda de l'escenari, es miren en actitud desafiant durant uns breus segons. O durant un parell de segles, qui sap. Vessa el desig de les seves mirades i l'atmosfera esdevé densa, espessa, gairebé pornogràfica. De sobte, però, Judit esclata a riure forassenyadament. Davant d'aquesta histriònica riallada, primer L'home es desconcerta i mira Judit completament descol·locat. Al cap d'un moment, però, l'alegria d'ella sembla encomanar-se-li i –tot i que potser (o, de fet, amb total seguretat) una mica forçat per les circumstàncies- es posa a riure ell també de tal manera que la parella riu de forma extravagant. Al cap d'uns segons, però, –uns minuts, potser; o potser uns quants lustres, qui sap- L'home en té prou i para en sec. Mira perplex Judit, que segueix rient, fins que la perplexitat dels seus ulls esdevé enuig. Gairebé amenaça. Judit, però, és tota eufòria, és tota ella una gran riallada. L'home, així doncs, absolutament fora de joc per la inoperància de les seves mirades, decideix acostar-se a ella mitjançant un breu passeig, a mig camí entre el desig de seducció i una ànsia terrorífica de control. Judit, que se n'adona, para de riure progressivament i resta a l'expectativa. No entén què passa. L'home es planta davant seu i somriu. Ella se'l mira. Somriu, també. Finalment, ell l'estampa apassionadament contra el seu maluc i, a partir d'aquí, la parella es lliura desfermadament al desig i comença a fer-se petons i a magrejar-se tot el cos sense cap tipus de pudor. O de restricció. En aquest moment comença a sonar el tango Gallo Ciego d'Osvaldo Pugliese. Immediatament i en actitud superba, L'home, agafa Judit d'un braç i de l'esquena i l'estreny contra el seu pit fins al llindar de l'ofec. La parella tensa el cos i comença a ballar. Ell, segur de si mateix. Ella, sotmesa al capritx de L'home. Després d'uns minuts –ara sí, uns minuts-, el tango acaba.

L'HOMME

Diuen que, en el tango, l'home ha d'adoptar una actitud viril i dominant. És el torero.

JUDIT

La dona, en canvi, sempre va de vermell. És la capa de torejar i, com a tal, s'ha de deixar portar.

5. 1 de maig¹

1 2 i 3.

1

13 de novembre de 1887. Chicago. (*Pausa.*) Els presos surten de les seves cel·les al passadís angost. Encaixen les seves mans, somriuen. Els llegeixen la sentència pels fets de l'1 de maig i els dies successius. Els subjecten les mans a l'esquena amb manilles platejades; els ceneixen els braços al cos amb una faixa de cuir; els col·loquen per sobre del cap una mortalla blanca. A baix, la concurrència està asseguda en fileres de cadires davant el cadafal, com en un teatre. Per fi arriben a través del passadís de les cel·les, al final del qual es troba la forca. Spies porta un pas greu, la mirada punyent, el cabell ben pentinat cap enrere, blanc, com la seva mortalla.

2

Honorable jutge, la meva defensa és la seva pròpia acusació, els meus pretesos crims són la seva història.

1

Fischer el segueix, robust i poderós, realçats pel sudari els seus membres fornits,

3

Si he de ser penjat per professar les meves idees anarquistes, pel meu amor a la llibertat, a la igualtat i a la fraternitat, no hi tinc inconvenient. Ho dic ben alt: disposin de la meva vida.

1

Engel camina darrera seu, a la manera de qui va a una casa amiga, apartant-se la mortalla incòmode amb els talons.

2

Em cal tremolar perquè m'han vençut aquells a qui jo hagués volgut vèncer?

1

Parsons, com si tingués por a no morir, feroç, determinat, tanca la processó amb un pas viu.

3

La societat actual només sobreviu per por a la repressió i nosaltres hem aconsellat una revolució social. Si he de ser penjat per les meves idees anarquistes està bé: mateu-me.

1

Acaba el passadís i posen els peus a la trapa: les cordes penjants, els caps erigits, les quatre mortalles. Pregària en el rostre de Spies; en el de Fischer, fermesa; en el de Parsons, orgull radiant; a Engel –que ha fet riure al seu guarda amb un acudit– se li ha enfonsat el cap a l'esquena. Els

¹ A partir de la crònica de 1887 de José Martí, pel diari La Nación.

lliguen les cames, a l'un darrera l'altre, amb una corretja. Els posen sobre del cap les quatre caputxes. A Spies, a Fischer, a Parsons, a Engel.

2

La veu que avui sufoqueu serà més poderosa en el futur, que totes les paraules que podria dir jo ara!

3

Aquest és el moment més feliç de la meva vida!

Pausa.

1

Una senya, un soroll, la trapa cedeix. Els quatre cossos cauen a la vegada, donant voltes i xocant. Parsons ha mort al caure, gira de pressa i s'atura. Fischer es balanceja, tremola, estira i recull les cames, mor. Engel es gronxa en el sudari flotant com si fos la marea i s'ofega. Spies, en una dansa espantosa, penja girant com un sac de ganyotes, s'encorba, es colpeja el front amb els genolls i finalment expira, amb el clatell trencat cap endavant, saludant amb el cap als espectadors.

3

(entonant un primer fragment de la Marsellesa)

Allons enfants de la Patrie,

Le jour de gloire est arrivé!

Contre nous de la tyrannie,

L'étendard sanglant est levé.